Ochii urmează întotdeauna chemarea vederii

On Ianuarie 16, 2023

Cu cât vezi mai departe, cu atât privești mai adânc în tine.

Arta este o reîntoarcere la natură, într-un mod autentic și elegant, ca într-un fel de transă continuă în care simbolurile dansează în haosul lor prin intermediul unei imagini care își dezvăluie cu greu secretele, misterele. Chiar mai mult de atât, luând în considerare acel *Casenuvis Excertyy Abbasitual*, misterul și absolutul surprins într-o imagine de o uimitoare frumusețe, arta este o reîntoarcere la emoție în comunicarea unui mesaj care surprinde mereu și mereu: "Am parte de o reîntoarcere la esența a ceea ce sunt: jumătate om, jumătate spirit".

Nimeni nu m-ar crede, dar mi-am recunoscut jumătatea artistică privind în largul Mării Negre, la început sau la sfârșit de zi, neștiind unde se termină cerul și unde începe marea. De pildă, priveam totul cu măsura ochiului care nu-și schimbă imaginea de pe retină, care nu se lasă învins de rutina unei dimineți perfecte sau de condițiile de luminozitate extrem de redusă, corespunzătoare unei nopți fără lună pe cer. Şi, tot de atâtea ori, mă simțeam ca într-un film derulat invers, cum mă ajung din urmă trăiri pierdute...

Şi dacă mă voi întoarce aici, vară de vară, de fiecare dată când soarele își trimite razele arzătoare de pe bolta cerului, și dacă niciodată nu îmi voi aminti de mine altfel decât absorbind tot farmecul romantismului în lumina unei viziuni fără limite, asta se datorează faptului că un orizont al necuprinderii este mereu activ aici, în contextul relaționării om-natură. Iar în contextul dorinței și pasiunii, nimic nu este mai dătător de emoții ca realismul viguros al imaginii care se revelează prin ea însăși. Cei ce vor dori să descopere acest orizont în ei înșiși sunt binevenițți alături de mine.

Leadership: Creația ta poate fi tratată ca un fel de meta-imagine – imagine a unei imagini, în așa măsură încât aria ta vizuală să reconstituie permanența unei trăiri abordată la modul superior?

Privesc, colorez imagini, și nu-mi ajunge. Nisipul este purtat la mare distanță de țărm într-un orizont al creației în care observația directă și procesarea intelectuală sunt concomitente și inseparabile, ca un fel de împuternicire a văzului de a cuprinde nu doar un spațiu cât mai larg, ci și un timp al vieții vibrânde și trăite aventuros. Valurile întotdeauna îți oferă privelișți măreațe care îți încântă ochiul și îți poetizează simțurile, iar vântul și valurile sunt întotdeauna de partea navigatorilor pricepuți.

Pentru a cuantifica impactul relației dintre mare și nisip asupra influenței pe care direcția mea vizuală o are asupra artei de a activa emoții, voi lua în considerare punctul de vedere al unui personaj din opera lui H.G.Wells:

"Prin cap îmi mișunau mii de gânduri nebuloase, fără noimă. Repetam iarăși în minte experiența. Cu creierii înfierbântați, visam că lucrurile din jurul meu se destramă, se pierd în ceață, se fac nevăzute, până când totul, chiar și pământul de sub picioare, începe să se mistuie. Un singur gând îmi sălășluia în creier: opera mea trebuie dusă până la capăt ! Eram încă stăpânit de ideea mea fixă. Şi trebuia s-o fac curând."

În același fel îmi reflectez trăirile și îmi exprim recunoștința față de reprezentarea vizuală a celui mai special proiect din viața mea de până acum: să mă înscriu voit pe panta unei eterne reîntoarceri, în curba unei repetiții niciodată la fel, în bucla unui prezent etern, mereu

nou și perpetuu același. Şi chiar dacă lucrurile din jurul meu se destramă, se pierd în ceață, se fac nevăzute, dorul (consecința memoriei afective) rămâne viu pentru totdeauna în mine. Rămâne treaz, mereu crescând.

Leadership: Luând ca model o veritabilă tema artistică, poți să-ți construiești o imagine coerentă, stabilă și consistentă, așa cum apare ea cuprinsă între două infinituri?

Marea se întinde tot mai departe, și mai departe, până se apropie de consistența unui nisip umed din apropierea unui țărm îndepărtat și de neatins. Mai presus de atât, luând ca model o veritabilă tema artistică, *Un brandello in un universo sconfinato*, eu însumi încep să fac parte din imaginea mării, așa cum apare ea cuprinsă între două infinituri: "sublimul la superlativ" și "o prelungire a emoțiilor dincolo de timp".

Cred că în artă, finitul se poate reprezenta prin intermediul unei vederi îndepărtate de real, dar dispusă la timpul prezent, prin aceea că el nu apare altfel decât fiind el însuși plăsmuit într-un mediu transparent al libertății depline a spiritului, în dimensiunea sublimului artistic, acolo unde nimic nu este trecător, ci rămâne veșnic în amintire.

Şi atunci când se-ntâmplă asta, când totul pare fascinant ca într-un tablou de vis, mă confrunt un fel de intensitate a imaginii mele interioare, un fel de pre-știință intuitivă a unei mesagerii fără mesageri. Inima îmi zvâcnește cu putere. Îmi spun că nu are niciun rost să aștept mai mult timp într-un loc care pare încremenit în timp. Așa că încerc să uit de mine, de mare, de nisip, de valuri, de briza care îmi mângâie obrajii și mă răcorește.

Ușor, ușor, îmi îndrept privirea în altă parte, dar ochii îmi cer cu insistență, inima îmi ordonă fără a-și lăsa sentimentele să iasă la suprafață: "Nu te îndepărta de ceea ce simți. Nu poți fugi de tine însuți, lăsând în urma amintirile !"

Leadershipul survine în cazul în care imaginea care te inspiră și care te va face să spui „Doaaaamneee ce mișto", te ajută să-ți exprimi trăirile într-un mod creativ prin următorul raționament: "cu cât vezi mai departe, cu atât privești mai adânc în tine."

Ochii urmează întotdeauna chemarea vederii atunci când ești în căutarea unei imagini a permanenței, a unei stranii trăiri ale unei conștiințe artistice. Şi cum mă văd eu? Mă văd cu ochii unui pictor care transformă tot ce vede într-un tablou de poveste. De fapt, fiecare zi petrecută pe litoralul Marii Negre devine o amintire imortalizată într-un alt tablou, cu o altă poveste.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-urmeaza-intotdeauna-chemarea-vederii.html